

God vraagt om bekering

Arjan Baan, evangelist en oprichter van de stichting Heart Cry, en ds. W. Meijer uit Tholen schrijven elkaar vier keer een brief. Vandaag de tweede aflevering.

Beste Willem,

KAND. A.C. BAAN

Hartelijk dank voor je brief. Het heeft me bemoedigd dat de analyse uit de eerste brief herkenning bij je oproept. Dan zijn we het er in ieder geval over eens dat er echt iets moet veranderen. Met veel van wat je schrijft ben ik het ook van harte eens. Ik ben met jou ervan overtuigd dat het (gezamenlijk) gebed en de ware prediking samengaan (Hand.4:31; Ef.6:18-19; Kol.4:2-3).

Maar hoe nu verder? We erkennen dat we het helemaal verkeerd hebben gedaan. We erkennen onze geestelijke bloedarmoede. We erkennen dat ons leven beheerst wordt door randactiviteiten. Maar wat moeten we met deze constateringen? Alles laten voor wat het is?

Waar is dan vervolgens de bekering, de verandering van denken (*metanoia*)? Waar is de wil om het roer om te gooien en in onze verlegenheid samen God aan te roepen? Ik vrees echt dat we soms te gemakkelijk roemen in de trouw van God. We troosten elkaar daar wel voortdurend mee, maar verstaan we ook onze bijbelse verantwoordelijkheid, namelijk dat wij onszelf, als leiders, dienen te bekeren (Openb.2:5;3:1-3)?

Kierkegaard schreef eens over een brand. Er staan allemaal mensen omheen die het vuur proberen te blussen met tuinsproeiertjes en emmertjes. Wat doet nu de brandweercommandant? Hij zet de spuit erop, met veel geweld en kabaal. De omstanders vinden dat niet behoorlijk. Maar, schrijft Kierkegaard, zij beseffen niet dat de brandweercommandant degene is die werkelijk de ernst van de situatie inziet. Is dit voorbeeld niet typerend voor de kerkelijke situatie en de manier waarop we er mee omgaan? Velen zullen, evenals wij, beamen dat de situatie in de kerk ernstig is. Maar wat zijn onze blusmiddelen? We kunnen – heel subtiel – de situatie handhaven door aan te komen met allerlei waarheden: ‘De Heere werkt gelukkig nog’, ‘Hij zal Zijn Kerk bewaren’, ‘De Heere blijft getrouw’ enzovoort. Allemaal waar, maar, nogmaals, vraagt God niet om daadkrachtig handelen? Om verootmoediging, bekering en hernieuwde toewijding aan God? En om wellicht uit de weg ruimen wat Gods Geest bedreeft en tegenwerkt, al zijn het dierbare tradities en eeuwenoude kerkelijke structuren? Een ernstige kwaal heeft immers een stevige en soms rigoureuze behandeling nodig.

Broeder, je schrijft ook dat je kerntaken als predikant soms in de knel komen. Misschien ligt mede aan deze constatering het ontstaan van stichting Heart Cry ten grondslag. We worden geconfronteerd met honderden jongeren en jongvolwassenen die zoeken naar antwoorden op hun geestelijke vragen. Die antwoorden worden – volgens hen – in hun gemeente niet gegeven. Hoe komt dat dan? Heeft de dominee geen tijd? Is er gebrek aan bijbels onderwijs? Zijn we te afstandelijk in het pastoraat? Proeven ze wel bewogenheid met een verloren ziel?

Al enkele jaren proberen we predikanten bij elkaar te brengen om deze geestelijke nood te delen en samen na te denken over belangrijke thema's rondom geloofszekerheid, geestelijke verdieping en herleving. En wat horen we dikwijls: ‘Ik zou graag deelnemen, maar het gemeentelven laat geen andere activiteiten toe.’ Deze extreme drukte staat toch haaks op Handelingen 6:4? Broeder, wil jij daar echt naar terug? Dat vraagt radicale bekering!

Ik onderschrijf verder van harte de noodzaak van de prediking van het kruis. Dat is het hart van het Evangelie. Maar als stichting Heart Cry willen we niet één kant van het kruis benadrukken, namelijk dat Christus voor Zijn gemeente stierf. Nee, de Bijbel zegt ons meer over het kruis. Romeinen 6:6 leert ons dat onze oude mens met Christus gekruisigd is. Wat een bevrijdende boodschap: ‘Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.’ (Gal.2:20) Dit is echter een confronterende boodschap voor veel halfslachtige kerkgangers. Het kruis verkondigt mij dat ik met heel mijn aardse bestaan ondersteboven ga. Dan is het geen goedkope genade – genade die de mens niets kost! Dan is het een boodschap van pure en kostbare genade: God schenkt mij alles om niet, maar vraagt ook algehele overgave om Hem na te volgen. Als stichting willen we benadrukken dat Christus ook is opgestaan uit de dood, wat voor het leven van heiligmaking van groot belang is. Hij heeft de wereld overwonnen (Joh.16:33); en in Christus mag ik delen in Zijn opstandingskracht en overwinning (Rom.8:33; Ef.2:6). Deze aspecten worden helaas weinig gehoord in de prediking. En is dat nu niet juist de prediking waar het in de nieuwtestamentische brieven zo vaak om gaat – de dagelijkse gemeenschap met God en steeds meer worden wie we alreeds in Christus zijn?

Ten slotte, je stelt mij een persoonlijke vraag over ‘buiten de kerk om aan toerusting doen’. Wat bedoel je precies met ‘buiten de kerk’? Ik mag immers iedere zondag binnen de kerk voorgaan. We organiseren interkerkelijke conferenties en toerustingsavonden. Dat heeft toch alles met de kerk te maken? Of bedoel je met ‘de kerk’ iets anders?

Met liefdevolle groet,

Arjan Baan

Beginnen bij genadeverbond

Beste broeder Arjan,

Je eerste brief riep bij mij herkenning op, maar in je tweede schrijven gaan mij sommige zaken te snel. Daarbij komt dat je al schrijvend veel onderbouwt met bijbelteksten, maar dat lijkt me niet te allen tijde exegetisch verantwoord.

Naar mijn besef is de wil er in de kerk om, zoals jij zegt, het roer om te gooien en God aan te roepen. Maar begint dat niet in de verootmoediging, vanwege de schuld aan het verval van de kerk? Ik denk dan aan de gebedsontmoetingen die de collega's P.J. Visser en H. van den Belt van tijd tot tijd juist rond dit thema bijeenroepen.

Wanneer je daarna schrijft over het 'soms te gemakkelijk roemen in de trouw van God' en dat omlijst met mogelijke uitspraken over Gods trouw, dan denk ik: Welke waarde heeft het genadeverbond voor jou eigenlijk? Als wij verlangen naar een herleving van Gods kerk, dan moeten we het allereerst over die vraag hebben. Daarom gaat het mij te snel als je direct overstapt op het gemis van de 'opstandingskracht en overwinning van Christus' – wel een punt waar we het in de volgende brieven nog over moeten hebben.

Zelf kom ik uit een hervormde familie. Kenmerkend voor hervormd-zijn is dat er in de lijn van de geslachten gedacht en geloofd wordt, met als enige pleitgrond Gods genadeverbond. Zo mocht er al vanaf het begin van de tijd geleefd worden, vanaf de moederbelofte uit Genesis 3, en dat is gebeven, getuige Romeinen 11:17 (ev). Dit was en is een zaak van gebed, wat de Heere ook wil(de) zegenen. Wat is de Heere goed, dat Hij ons in dit verbond van genade geboren liet worden!

Daarom durf ik niet mee te gaan in jouw negatieve uitspraak over Gods trouw. Deze staat niet tegenover onze verantwoordelijkheid. Dan kun je namelijk niet spreken van bijbelse verantwoordelijkheid. Gods trouw sluit onze verantwoordelijkheid juist in. Alleen, niet als menselijke activiteit, maar als een door God gewerkte wederliefde. Bijbelse verantwoordelijkheid ten opzichte van Gods kerk – en dat is de Protestantse Kerk ondanks alles nog steeds – ontvangen we in het zuivere licht van Gods genade. Die genade, die Hem bewoog om nota bene met óns een verbond op te richten. Hij wilde Zijn Naam verbinden met onze namen, en dat met afvalligen (Jes.42-43). Alleen vanwege het volbrachte werk van de Middelaar van dit verbond.

In die lijn wens ik de kerk te dienen, en daarmee de Koning van de kerk. Daarom zie ik mijzelf ook niet als een leider, maar als een dienaar. De 'engelen van de gemeente' in Openbaring 2 en 3 zijn immers dienaren?! Dienaar van de gemeente wil dan ook zeggen: dienaar van het Hoofd van de gemeente. Dienaar van het Woord. Zo zijn we boodschappers van de zeer blijde boodschap.

Wanneer wij uitkijken naar een herleving van de kerk – noem het opwekking – maar de geloofsnotie van dit genadeverbond ontbreekt, wat is dan onze pleitgrond nog? Maar over dit verbond hoor ik niets vanuit Heart Cry. In je brief ga je er ook aan voorbij en dan is het logisch dat je eveneens voorbij kunt gaan aan de diepte van Gods trouw. Je nadruk op het overwinningleven zal de beoogde herleving nooit teweeg brengen als het uitgangspunt niet het genadeverbond en de daaraan verbonden trouw van God is.

Dit brengt mij bij jouw vraag naar het 'buiten de kerk'. Het binnen de kerk (of zelfs kerken) voorgaan of het beleggen van toerustingssavonden is nog iets anders dan het dienen waarover ik het net had. Functioneren als directeur-evangelist, aangesteld door een bestuur, is nog iets anders dan in dienst staan van de kerk. Als dienaren van het Woord worden we geroepen en bevestigd door onze Koning middels Zijn gemeente. Daarbij dragen ouderlingen de eindverantwoordelijkheid over ons werk. Dit geldt in een gezonde situatie ook bij evangelisten. De bijbelse lijn is immers dat je dan uitgezonden wordt door een gemeente?! Neem Jeruzalem of Antiochië. Deze bijbelse praktijk kennen we in ons land nog steeds, ook bij interkerkelijke stichtingen. Maar bij mijn weten is dit bij jou nooit gebeurd. Kerkelijk en bijbels denkend mag ik dus grote vraagtekens bij de status van je bediening hebben.

Hoe functioneert het genadeverbond nu eigenlijk bij jou en bij Heart Cry? En: hoe ga je ondertussen met die schuld om, waar je zelf naar vroeg, terwijl je jezelf als stichting en evangelist steeds meer in een 'tegenover' van de kerk zet?

Met een hartelijke groet,

DS. W. MEIJER

De Waarheidsvriend, het lezen waard

Elke week rubrieken en andere artikelenseries waarin voorlichting en leiding gegeven wordt inzake geestelijke, kerkelijke en maatschappelijke vragen. **Verrassend actueel als gezinsblad.** Om u hiermee kennis te laten maken: een **uniek aanbod!** Voor slechts **€ 10,-** ontvangt u **4 maanden** elke week De Waarheidsvriend of geeft u deze als cadeau. Al meer dan 9000 abonnees gingen u voor.

Na 4 maanden (geef uw voorkeur aan):

- zet u de actie automatisch om in een abonnement (€ 45,50 per jaar)
- is er mondeling of schriftelijk contact over voortzetting van abonnement

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Handtekening: _____

Stuur deze kaart naar:

Bureau Gereformeerde Bond, Kleine Fluitersweg 253, 7316 MX Apeldoorn